

skal skaffes hurtig, det er lige meget, hvad det koster. Den Opfattelse deler jeg ikke. Jeg mener, at man ved Ordningen af denne Sag bør sørge for, at man naar Maalet: at faa det nødvendige Antal Pladser, men man bør sandelig ogsaa sørge for at naa det med saa faa Bekostninger som muligt. Disse 110 Pladser, som vi nu ville skaffe til Veje, ere i Virkeligheden tilvebragte lige saa hurtigt og vel snarere hurtigere, end de Pladser vilde være blevne tilvebragte, der skulde komme ved Opførelsen af en helt ny Sindssygeanstalt ved Viborg. Nu siges det — og det er jo rigtigt —, at paa Anstalter af denne Art kan der kun anbringes uhelbredelige sindssyge, men naar disse anbringes paa slige Anstalter, bliver der derved paa Statens egne Sindssygeanstalter Plads til Anbringelse af helbredelige sindssyge. Jeg er ganske vist ikke sikker paa, at man vil kunne nøjes med at gaa videre ad den Vej, som jeg med Rigsdagens Billigelse er slaet ind paa, og at det ikke kan blive nødvendigt for Staten selv at bygge, men saa mener jeg rigtignok — og det er det, jeg vil bestrebe mig for —, at Byggeudgifterne skulde reduceres ganske alvorligt, at de Krav, der ere stillede til Staten i saa Henseende, maa reduceres i overordentlig høj Grad. Naar det er lykkedes mig at komme saa vidt, vil jeg eventuelt komme til den høje Rigsdag med mine Forslag om den Sag.

Ogsaa ved Spørgsmaalet om Forsorgen for vanrøgtede Børn, som jeg gentagne Gange har haft Lejlighed til at udtale mig om her i Tinget, spiller selvfølgelig Omkostningerne en Rolle. Dog mener jeg ikke, det er det afgørende. Man maa ogsaa der søge at naa det Maal, man har sat sig og ved de Veje, man slaar ind paa for at naa dette Maal, maa man søge at være saa rimelig som muligt i Henseende til Omkostningerne. Man bør ikke i denne saa lidt som nogen anden Sag hovedkulds styrte sig ind i ny Foretagender uden i Forvejen at spørge om, hvad det vil koste, og uden nøje at undersøge, hvorledes man vil kunne naa Maalet inden for rimelige Bekostninger. Men, som sagt, det er ikke Bekostningsspørgsmaalet, der er det hovedsagelige, og det er heller ikke saa meget det, som er Grunden til, at der endnu ikke fra mig er fremkommet Lovforslag i den Henseende. Grunden dertil er det meget vanskelige Spørgsmaal, som uløseligt er knyttet til denne Sag, Spørgsmaalet om Betingelserne for at tage Forældremagten over Børnene fra Forældrene.

Spørgsmaalet om, mod Forældrenes Villie at tage deres Børn fra dem, mener jeg, maa prøves og overvejes overordentlig nøje, før man gaar til en lovmæssig Løsning deraf. Det kan være meget godt og meget rigtigt, at alle disse Børn faa en god og en bedre Opdragelse, end de under andre Omstændigheder vilde faa, men man skal ogsaa tage Hensyn til de fattige Forældres Følelser, hvis Børn blive dem fratagne, og som næsten i alle Tilfælde paastaa og ville paastaa, at det er med Urette, Børnene tages fra dem. Hvis man nu Landet over kunde finde ideale Væsener, hvem dette Spørgsmaal kunde lægges i Hænderne paa: i hvilket Tilfælde Børnene bør tages fra Forældrene — ideale Væsener, som ikke blot havde den gode Villie, som det for Resten er let at finde Mennesker med, men tillige det klare Blik, saa de uden videre kunde se til Bunds i alle de Forhold og Omstændigheder, der træde frem i saadanne Tilfælde —, var det ingen Sag. Men saaledes er Forholdet ikke. Det er Mennesker, den Sag skal lægges i Hænderne paa, og Mennesker kunne i slige Tilfælde grumme let komme til at træffe en fejl Afgørelse til Sorg og Pine for de forskellige Forældre, maaske ogsaa for Børnene for hele deres Liv.

Et tredie Spørgsmaal, der har været omhandlet, er Spørgsmaalet om Tuberkulosesagen. Derom kan jeg i Grunden nøjes med at henvise til, hvad jeg har udtalt ved Finanslovens første Behandling: at det er en Sag, jeg haaber det skal kunne lykkes allerede i denne Rigsdagssamling at se fremmet ved Fremsættelse af et Lovforslag derom.

Nogle mindre Spørgsmaal ere blevne rejste af den ærede Ordfører. Det gælder saaledes Spørgsmaalet om Udbetaling af Marchpenge. Jeg er der enig i, at det vilde være heldigt, om man kunde komme til en lettere og bekvemmere Udbetaling af disse Penge. Der er i og for sig ikke noget i Vejen for, at denne Udbetaling foregaar gennem Lægds mændene. Noget andet er, om man netop under de nuværende Forhold kunde paalægge dem en Pligt dertil. Spørgsmaalet kunde muligvis tænkes løst ved, at Lægds mændene fik et vist Beløb i Lønning derfor, hvorved man dog maa tænke paa, at der her i Landet findes saadan noget som 2,000 Lægds mænd, saa at det, selv om det var et ringe Lønningsbeløb, vilde løbe op til en ret betydelig aarlig Udgift. Jeg tror derfor, det vil være rigtigt, at dette Spørgsmaal bliver behandlet i den af mig tidligere omtalte